

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője** (fél címe 7 fszt. 4/B.) által képviselt felperes neve (**felperes címe.**) felperesnek, **alperes jogi képviselője** (fél címe 3) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében - mely perbe a Felperesi beavatkozó (ügyintéző: **felperesi beavatkozó jogi képviselőjének neve címe** a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott -, a Fővárosi Törvényszék 2018. június 28. napján kelt 5.P.24.071/2014/111. sorszámu ítélete ellen, a felperes részéről 113., az alperes részéről 114. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és 2019. március 1. napjától kezdődően a felperes költségpótló járadékát havi 20.000 (húszezer) forintra felemeli, jövedelempótló járadékát 74.911 (hetvennégyezer-kilencszáztizenegy) forintra leszállítja, az ezt meghaladó keresetet elutasítja, míg a kereseti illeték és az állam által előlegezett költség viselésére vonatkozó rendelkezéseket helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint együttes első és másodfokú részperkölséget. Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak 570.000 (ötszázhetvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 1.066.640 (egymillió-hatvanhatezer-hatszáznegyven) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében a 2007. március 8. napján elszenvedett közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest kötelező gépjármű felelősségbiztosítás alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta az egyes kártételek jogalapját, összecszerűségét.

A Fővárosi Bíróság 5.P.21.363/2008/46. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.207/2013/3. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, majd a megismételt eljárás eredményeként meghozott 5.P.22.799/2012/15. számú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a 4.Pf.21.835/2013/10. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az új eljárásban a felperes a keresetét pontosította és új igényként 2016. március 1. napjától közlekedési többletköltség járadék megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

A Fővárosi Törvényszék ezt követően 5.P.24.071/2014/57. szám alatt részítéletet hozott, amely részítélet fellebbezés folytán történő felülbírálata során a Fővárosi Ítéltábla a 4.Pf.20.409/2012/4. számú részítéletével az elsőfokú részítéletnek a közlekedési többletköltség járadék igényt elutasító rendelkezését helyben hagyta, míg egyebekben a részítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárás eredményeként meghozott 5.P.24.071/2014/111. számú ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, ennek 2007. március 8-tól számított törvényes kamatait, 241.559 forintot és 2007. március 8-tól számított kamatait, 1.320.000 forint lejárt járadékot és ennek 2012. július 1. napjától számított törvényes kamatait, 1.500.000 forintot, ennek 2012. július 1. napjától számított törvényes kamatait, 240.000 forintot, ennek 2007. március 8-tól számított kamatait, 15.448.590 forint lejárt keresetvesztési járadékot, ennek 2007 évtől évente számított, július 1. kezdőnapj középátlagos törvényes kamatait, összességében 2.447.913 forintot; 2018. július 1. napjától véghatáridő nélkül havi bruttó 181.318 forint jövedelempótló és 10.000 Ft háztartási kisegítői járadékot, továbbá 600.000 forint + áfa (762.000 forint) perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperes 25.430.344 forint teljesítésére figyelemmel kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és ezután 93.910 forint kamatot. Rendelkezett az előzetes végrehajthatóságról. Kötelezte az alperest 480.000 Ft kereseti illeték külön felhívásra történő megfizetésére. Megállapította, hogy az állam terhén marad 981.125 forint előlegezett szakértői költség és 1.000.020 forint le nem rótt kereseti illeték.

Az ítélet indokolása szerint az alperesi jogelőd kártérítési felelősségét a bíróság a Ptk. 346. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés, az alperes fizetési kötelezettségét a 190/2004. (VI.8.) Korm. rendelet 2. § és 7. § alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján bírálta el az egyes kárigényeket. Rámutatott, hogy a baleset következtében a felperes élete teljes mértékben megváltozott, a lehetőségei beszűkültek, mind a munka, mind a szabadidő területén kedvezőtlenül változtak, életét mozgáskorlátozottan kénytelen élni, nem tud úgy foglalkozni növekvő gyermekeivel, mint tehetné a baleset nélkül. Tényként állapította meg a bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság, hogy a felperes átlagon felüli életvitelt folytatott a balesetet megelőzően, a jövedelme az átlagnál magasabb volt, ugyanakkor már a balesetet követően mindennapos anyagi gondokkal szembesült, javait el kellett adnia, gépkocsija már nincs, másik gépkocsit nem tudott vásárolni anyagi nehézségei miatt, holott közlekedési nehezítettsége okán erre rászorul. Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel, kártérítésként a gépkocsi vásárlási költséget megítélte 1.500.000 forintban. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a balesetet követően 2 hónap időtartamban szorult gondozóra, valamint 4 hónap időtartamban háztartási kisegítőre melyre összesen 120.000-120.000 forintot ítélt meg. A bizonyítékok alapján megállapította, hogy a nehezebb fizikai munkát nem tudja végezni a felperes, a lábait tartósan nem terhelheti, melyből következtetést vont arra, hogy a nehezebb háztartási munkákat nem tudja ellátni, ezért havi 10.000 Ft járadékot állapított meg 2007. július 1. napjától kezdődően. A Ptk. 356. § (1) bekezdés alapján bírálta el a felperes keresetvesztés járadékigényét. Rámutatott, hogy a balesetet megelőző évben elért jövedelem tekintetében konkrét számok, nyugták, bizonylatok nem voltak fellelhetők. A felperes által csatolt kockás füzetet bizonyítékként nem fogadta el. A tanúvallomások alapján a felperes motorjavítással foglalkozott eredményesen, mely fő tevékenysége volt, azonban azt, hogy 2006 évben engedély és bejelentés nélkül végzett munkatevékenységből ténylegesen milyen összegű jövedelme keletkezett, nem látta bizonyítottnak. Megállapította, hogy 2015. október 7-től a felperes a **sportegyesület** elnökeként tevékenykedik, amelyből jövedelme nem származik. A felperes önrevízióját a saját előadásának minősítette, amelyet a NAV-nak joga volt elfogadni vizsgálódás nélkül. Egyéb adat hiányában nem látta bizonyítottnak a felperes baleset előtti jövedelmét, figyelemmel arra is, hogy szakértői bizonyítás útján sem volt az megállapítható. Nem látta igazoltnak az elsőfokú bíróság, hogy a 2006. évre bevallott, majd önrevízióval módosított jövedelem milyen munkavégzésből származott. Az önbevallás adatainak alátámasztására szolgáló iratok, igazolások hiányában nem látta megállapíthatónak, hogy milyen munkát, milyen bevétellel végzett a felperes. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a gazdaságilag aktív korúak bruttó átlagkeresetéből indult ki. A havi bruttó munkabért csökkentette a kifizetést terhelő nyugdíj-, egészségbiztosítási és munkavállalói járulékkal, valamint az szja összegével, és az így kialakult

nettó munkabért csökkentette a felperes által kapott tb-ellátás, rokkant nyugdíj összegével, majd a kapott eredményt a minden évben aktuális szája összeggel "felbruttósította", így számítva ki a felperes keresetveszteségét. 2007. január 15-től 2018. június 28-ig terjedő időre a keresetveszteséget 15.448.590 forintban határozta meg. Ezen belül az egyes évek vonatkozásában elvégezte a késedelmi kamat számítást is, a kamattételek összegét 2.447.913 forintban jelölte meg. Megállapította, hogy a baleset során a felperes motorja is megsérült, amelyre casco biztosítás alapján térítést kapott, és ezért az alperes által korábban elismert, majd vitatott 241.559 forintra marasztalt. Tényként állapította meg, hogy az alperes 25.430.344 forintot megfizetett. Ezért a Ptk. 293. § szerinti elszámolást megejtette akként, hogy a 25.430.344 forintból levonta a 762.000 forint perköltséget, majd csökkentette a jövedelemveszteség után számított 2.447.913 forint kamattal, ebből levonta a jövedelemveszteség tőke összegét, a 15.448.590 forintot, majd levonta a nehezebb háztartási munkára számított 518.730 forint kamatot, majd 1.320.000 forint lejárt járadékot, a motor javítási költség után számított 132.142 forint kamatot, a motor javítás 241.559 forint költségét, a gondozeri és háztartási kiserítói költség után számított 37.000 forint kamatot, majd 240.000 forintot, és végül az így kialakult 4.282.380 forintból levonásba helyezte a nem vagyoni kártérítés után 2007. március 8. és 2018. június 28. közötti időre számított 4.376.290 forintot. Ennek eredményeként az alperesi oldalon 93.910 Ft tartozás fennállását állapította meg, amelynek megfizetésére kötelezte az alperest. A 2018. július 1-jétől a felperes részére megítélt keresetveszteség jogcímén bruttó 181.318 forint járadékot, valamint a nehezebb háztartási munkákra havi 10.000 forint járadékot.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és az alperes élt fellebbezéssel.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a marasztalási összegnek a keresetnek megfelelő felemelését kérte. Így az alperest arra kérte kötelezni, hogy fizessen meg részére nem vagyoni kár jogcímén 15.000.000 forintot és 2007. március 8. napjától számított törvényes kamatát, a nehéz és közepesen nehéz háztartási munka jogcímén lejárt járadékként 2.640.000 forintot, majd 2018. július 1-jétől havi 20.000 forint járadékot véghatáridő nélkül. Gépjármű vásárlás költsége címén 2.000.000 forintot és 2007. március 8. napjától számított kamatát, továbbá keresetveszteség címén lejárt járadékként bruttó 82.185.815 forintot és ebből az évente lejárt összegek utáni késedelmi kamatot, továbbá a jövőre nézve 2018. január 1-től véghatáridő nélkül havi bruttó 1.053.051 forint járadékot. Kérte az alperes által keresetveszteség jogcímén 2007 és 2014 közötti évekre vonatkozóan megfizetett, összesen 19.542.990 forint teljesítés beszámításának mellőzését, mivel ezen teljesítéseket már elszámolta. Az ügyvédi munkadíját 19.489.555 forintra kérte felemelni. Hangsúlyozta, hogy a nem vagyoni kártérítés összege körében a bíróság nem értékelte a szakértői véleménnyel alátámasztott állapotromlást. Hivatkozott az újabb műtéteire. A mozgásszervi egészségkárosodása mellett kiemelte pszichés károsodását, továbbá esztétikai károsodását. Hangsúlyozta egzisztenciális ellehetetlenülését, amely szintén pszichés problémákat is okozott. A **klub** elnökeként folytatott tevékenysége vonatkozásában rámutatott, hogy az alperes felhívás ellenére sem tett konkrét tényállítást és bizonyítási indítványt, így ezen okból, e körben már bizonyítás nem folytatható. A keresetveszteség körében hangsúlyozottan kérte a NAV által 2011. február 18. napján kiállított jövedelemigazolás mint közokirat adatainak figyelembevételét és a Pp. 195. § (1) bekezdése szerinti értékelését. Megítélése szerint az önrevízió, bár a felperes nyilatkozata, de az a jövedelem igazolás, amelyet ennek alapján a NAV kiállított, már nem a felperes egyoldalú nyilatkozata, hanem közokirat, amelyet a közokiratra vonatkozó szabályok alapján kell a bizonyítékok körében értékelni, és amelyre a Pp. 195. § (1) bekezdés szabályai alkalmazandók. Az alperes ennek megfelelő bizonyítási indítványt nem tett. Ezért megítélése szerint a közokirat figyelmen kívül hagyása a jogbiztonság sérelmét is jelentheti. Hivatkozott a személyes előadására, a tanúvallomásra, a könyvelő tanúvallomására, valamint az általa csatolt füzetre is. Utalt még az 1995. évi CXVIII. törvényt 4. § (1) bekezdésére, az önrevízió következményeire, arra hogy az alapján

adófizetési kötelezettsége keletkezett, e tekintetben milyen eljárás volt, amelyek mind arra mutatnak, hogy a 6.765.124 forint összegben bevallott, önrevízió keretében módosított személyes közreműködés eredményeként szerzett jövedelme adózott jövedelemnek minősül és a keresetveszteség számítás alapjául szolgál. Állította, hogy az alperes teljesítése nettó 19.542.909 forint volt keresetveszteség jogcímén, ugyanakkor az alperes által kiadott adóigazolásokban összesen 49.520.804 forint összeg szerepelt, mely ellentmondás nem került feloldásra. Utalt a BH2013.15. számú jogesetben foglaltakra. Megítélése szerint a keresetveszteség kiszámításánál a bíróság a Ptk. 357. § (1) bekezdésben foglalt szabályt figyelmen kívül hagyta. Álláspontja szerint a balesetet megelőző egy év jövedelme megállapítható. Egyebekben vitatta, hogy a gazdaságilag aktív személyek köre megegyezne a vele azonos vagy hasonló munkát végzők tevékenységével. Állította, nemcsak motor építésből, hanem a cégeiből is volt személyes közreműködéssel szerzett jövedelme a balesetet megelőző évben. A balesetet követő 4 hónapra megítélt háztartási kisegítőt nem kívánta fellebbezéssel támadni, azonban az azt követő időre megítélt járadékot sérelmezte, mivel nagy családi házban él, négytagú családja van, az itt végzendő munka legalább havi 20.000 forintot indokol. Egyebekben hivatkozott a járadékfizetés kezdő időpontja és a jelenlegi időpont között bekövetkezett ár- és értékviszony változásokra, továbbá kérte figyelembe venni a jelenlegi súlyos munkaerőhiányt is. Sérelmezte, hogy az ítéletben nem lelhető fel, hogy milyen szempontok alapján csökkentette az általa gépkocsi vételár címén igényelt 2.000.000 forintot 1.500.000 forintra az elsőfokú bíróság. Az általa igényelt összeget nem tartotta túlzottnak. Eljárási szabályok megsértésére is hivatkozott, amelyek megítélése szerint az érdemi döntésre kihatással voltak, így elsődlegesen a per irreális mértékű elhúzódására, e körben a Pp. 2. § (1) bekezdésére, 3. § (4) bekezdésére, az alperes perelhúzó magatartására, a Pp. 373. § (1) és (2) bekezdésére, arra, hogy a bíróság nem alkalmazta a pénzbírság kiszabását alperes perelhúzó magatartása folytán, továbbá hogy az újabb tényállításokat figyelmen kívül kellett volna hagynia a bíróságnak. Az eljárási szabálysértéseket az ügy érdemére, az anyagi jogszabályok alapján fennálló bizonyítási teher teljesíthetőségére kihatónak tartotta, amelynek következtében a felperestől már nem volt elvárható, hogy pl. a keresetveszteségi igény vonatkozásában a részére ténylegesen megfizetett munkadíjakról az átvételi elismervényeket összegyűjtse és megőrizze. Hivatkozott a Pp. 136/B. § (3) bekezdésére és arra, hogy a beavatkozó perből való kizárásának elmulasztása is szabálysértést valósít meg, továbbá ez a felperes személyes adatainak, ezen belül az egészségi állapotával összefüggő különleges személyes adatainak a sérelmét is jelenti. A perköltség körében az ügyvédi munkadíj megállapítását sérelmezte, mivel okirattal igazolta a díj megállapodást, a bíróságnak eltérésre oka nem volt. Hangsúlyozta: a tíz éve folyamatban lévő perben felmerült összes jogi képviselési tevékenységet értékelni kell, függetlenül attól, hogy hány jogi képviselő járt el a felperes érdekében. Álláspontja szerint rendkívüli munkateljesítményt igényelt az ügyvédtől is a jelen per. Az előzetes végrehajthatóság körében kiemelte, hogy az ez alapján befolyt összeget a beszámítás során sorrendben utolsóként kell figyelembe venni. A Ptk. 293. § szerinti elszámolást ezért vitatta, és megítélése szerint vizsgálni kellett volna, hogy a beszámítást követően fennmaradó összegben van-e olyan rész, amely előzetes végrehajthatóság okán fellebbezésre tekintet nélkül már jelenleg is végrehajtható, ha marad ilyen előzetesen végrehajtható összeg, azt az alperesnek fellebbezésre tekintet nélkül meg kellene fizetnie; az elszámolást a Ptk. 290. § rendelkezéseire is figyelemmel kellett volna elvégezni.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. § (1) bekezdés b) pontja alapján, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Álláspontja szerint lényeges eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, megnyugtató módon nem tárta fel a tényállást, az ítélet rendelkező részének megfogalmazása a végrehajthatóság szempontjából kifogásolható, olyan összegek megfizetésére is kötelezi, amelyeket már teljesített, azaz olyan tartozás megfizetésére marasztalja amely már nem áll fenn. Hivatkozott a Pp. 221. § (1)

bekezdésének megsértésére is, mivel nem lehet megállapítani, hogy az egyes kártételek vonatkozásában, milyen tényeket, körülményeket vett figyelembe a bíróság. Az indokolás nem tér ki a 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megítélésére, a járulékok számítása, a bruttósítás számítása nem követhető, illetőleg olyan számításokat végzett, amelyhez a szükséges szakértelemmel nem rendelkezik, ezért szükségesnek tartotta volna szakértő kirendelését. Hangsúlyozta, hogy a felperes a járadék alapjának meghatározásakor nem az aktív korúak bruttó keresetéből indult ki, a bíróság pedig nem jelölte meg, honnan származtatja az egyes évekre vonatkozóan, az általa figyelembe vett aktív korúak bruttó átlagkeresetét. Kifogásolta, hogy a tényfeltárási kötelezettségének sem tett eleget a bíróság, nem derült ki, hogy a felperes korábbi megbetegedései milyen hatással voltak a jelenlegi állapotára, figyelemmel arra, hogy közvetlenül a balesetet megelőzően hónapokig táppénzen volt. A bizonyítás sikertelensége e körben megítélése szerint a felperes terhére esik, a káron szerzés tilalma alapján is. Sérelmezte, hogy nem vette figyelembe a bíróság, hogy a felperes a per több éves folyamatban léte alatt egymástól nagyságrendileg jelentős mértékben eltérő jövedelmet állított, és a táppénz, a rokkantsági nyugdíj milyen jövedelem alapján került megállapításra. Hangsúlyozta, hogy az önrevízió alapjául semmiféle bizonylat nem áll rendelkezésre. A motorjavításból származó jövedelemre a saját feljegyzésen kívül okirat nem áll rendelkezésre. A per adatai alapján a felperesnek motor szerelésre, átalakításra nem volt hivatalos vállalkozása. Nem vizsgálta a bíróság a kárenyhítési kötelezettség körében, hogy a felperes megfelelő átképzéssel vállalhatna-e munkát. Nem igazolt, hogy bármilyen erőfeszítést tett volna a jövedelemszerző tevékenység folytatására. Utalt arra hogy a felperes az orvosilag javasolt kezelésekre nem jár el. Vitatta a 241.559 Ft vagyoni kár összeget, mivel 770.000 forintot már teljesített, és számítási hibára is hivatkozott. Kifogásolta, hogy az 1.320.000 forint lejárt járadék fizetési kötelezettségének jogalapja és összecszerűségének mibenléte nem derül ki az ítélet indokolásából. Az ítélet indokolásának 9. oldalán szereplő számítások helytelenségét állította. A jövedelempótló és háztartási kisegítő járadék véghatáridő nélküli megállapítását vitatta, mert megítélése szerint nyugdíj korhatárig van lehetőség a megállapítására. A folyamatos teljesítéseinek figyelembe vételét is hiányolta. Sérelmezte, hogy 1.500.000 forint megfizetésére kötelezték közlekedési nehezítettség okán annak ellenére, hogy a felperes gépjárművet nem vásárolt, így kára nem keletkezett. Jogalap és összecszerűség bizonyítatlansága okán vitatta a 240.000 forint kártérítési összeget, amelyet ápolás és háztartási kisegítő igénybe vételére határozott meg az elsőfokú bíróság. E körben kiemelte, hogy nem tisztázódott, mennyiben játszottak szerepet a felperes egészségügyi állapotában a káreseményt megelőző betegsége, valamint a műtétei és aztán maga a baleset. A pszichés állapot újbóli felülvizsgálatát továbbra is indokoltnak tartotta. Sérelmezte a bizonyítási indítványainak elutasítását. Nem tartotta tisztázottnak azt sem, hogy a felperes rokkantosságára milyen okból került sor. Kiemelte, hogy a balesetet megelőző táppénzes állományba kerüléssel a jövedelemben olyan jellegű tartós változás állt be, hogy azt a keresetvesztesség számításnál figyelembe kellene venni, tehát vitatta a keresetvesztesség jogalapját és összecszerűségét, sérelmezte a keresetvesztesség számítását. Rámutatott, hogy nincs kimunkálva a pernyertesség-pervesztesség aránya, így a perköltség viselés aránya. Egyebekben fenntartotta a perben eddig kifejtett álláspontját.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezése szerinti döntést kért. Álláspontja szerint a hatályon kívül helyezés törvényi feltételei nem állnak fenn. Ellenezte a további bizonyítást. Hivatkozott az orvosszakértői véleményre, valamint az Államkincstár és a NAV adataira. Ez utóbbi tekintetében további bizonyítékokat csatolt, melyeket az elsőfokú ítéletre figyelemmel a kérelmére bocsátott ki a NAV. Megítélése szerint a kárenyhítés körében a jelenlegi fizikai és pszichés egészségi állapotában nem várható el, hogy átképezze magát. Egyebekben fenntartotta a fellebbezésében és az eljárásban előadottakat.

A felperesi beavatkozó érdemi nyilatkozatot nem tett.

A fellebbezések az alábbiak szerint túlnyomó részben nem alaposak.

Az elsőfokú ítélet rendelkező részében többszörös marasztalás is található, így a végrehajthatóság követelményének maradéktalanul nem felel meg. Ezen túlmenően az ítélet indokolásából nem egyértelmű, hogy a nem vagyoni kártérítést ténylegesen megítélte az elsőfokú bíróság és mennyiben, továbbá a számítások levezetése is hiányzik. Mindezek ellenére a rendelkező rész és az ítélet indokolásának összevetéséből megállapítható volt az elsőfokú bíróság döntése és annak lényegi indoka. Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, több szakértői véleményt is beszerzett az évek óta folyamatban lévő perben. A további bizonyítást a másodfokú bíróság is szükségtelennek ítélte meg. A rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § szerinti mérlegelésével a kereset elbírálásában releváns tényállás megállapítható, a bizonyítási teherre is figyelemmel a jogvita eldönthető volt. Mindezek alapján a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyezési okok nem álltak fenn.

A Fővárosi Ítéltábla érdemben bírálta el a fellebbezések, illetve a kereset megalapozottságát a fellebbezési kérelmekhez kötötten. A korábbi jogerős részítelet következtében a közlekedési többletköltség járadék már a jelen eljárás tárgyát nem képezte. A felperes többször módosította keresetét az eljárás során, azonban a végleges kereset tekintetében az elsőfokú bíróság lényegében valamennyi igényt elbírálva hozta meg a jelen fellebbezési eljárás tárgyát képező ítéletét.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdés szerint a felperest terhelte a kára bekövetkeztenek, felmerültenek, mibenlétének ésösszagszerűségének a bizonyítása. A bizonyítás sikertelenségét ezért a felperes terhére kellett értékelni.

A felperes nem vagyoni kártérítési igényét, a baleseti sérülései, abból fennálló maradványállapota, az orvosszakértői véleményekkel bizonyított fizikai és pszichés károsodása megalapozza.

A Ptk. 355. § (4) bekezdés értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán azt a kárpótlást is meg kell téríteni, amely a károsultat ért nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A Ptk. 360. § (1) bekezdés alapján a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, míg a (2) bekezdés szerint a kárért felelős személy helyzetére, a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. Ezért alkalmazandó a Ptk. 301. § (1) bekezdése. Ebből az is következik, hogy a nem vagyoni kártérítést a baleset bekövetkezésekor időpontban érvényesülő ár- és értékviszonyokra figyelemmel kell a bíróságnak meghatároznia. A felperes, miután késedelmi kamat igényt érvényesített a nem vagyoni kártérítés után, a baleset bekövetkezésekor időpontra figyelemmel terjesztette elő nem vagyoni kártérítés követelését. A bírói gyakorlat kivételesen és csupán a károsult javára teszi lehetővé, hogy az általában irányadó károkozaskor fennállt ár- és értékviszonyok helyett az elbírálaskoriak alapján kerüljön sor a nem vagyoni kártérítés megállapítására. Önmagában az időmúlás nem ad alapot ez utóbbi szerinti értékviszonyok figyelembevételére. A balesetet követően a felperes évek alatt több műtéten esett át a balesettel okozati összefüggésben is, ez azonban nem adott alapot a határozathozatalkori értékviszonyok alapulvételére, ugyanakkor e tény azösszagszerűség körében mérlegelésre került. Az elsőfokú bíróság a felperes maradványállapotát, fizikai, pszichés károsodását és a felperes által hivatkozott esztétikai jellegű károkat is mérlegelve, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy 8.000.000 forintnál magasabb összegű nem vagyoni kártérítés nem állapítható meg. Az Alkotmánybíróság a 34/1992. (VI.1.) AB határozatának indokolásában is kifejtette, hogy az egyedi tényállások elbírálása során a bíróságok jogalkalmazási tevékenysége körébe tartozik a jogsértés súlyossága és

következményei kérdésében a különbségtétel, a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása, amelynek egyébként objektív mércéje nincs, és amelyben így egyedül a bíróságok józanságának, személyes elkötelezettségének és mértéktartásának lehet meghatározott szerepe. Minderre figyelemmel a nem vagyoni hátrányok kompenzálására, mérlegeléssel, a mértéktartás figyelembe vételével és a károkozás időpontjában érvényesülő ár- és értékviszonyokra figyelemmel kellett, a hasonló ügyekben hozott döntésekre is tekintettel az összeget meghatározni. Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság által a felperes nem vagyoni hátrányainak kompenzálására meghatározott 8.000.000 forint összegnek sem a felemelésére sem a leszállítására kellő indokot nem látott a másodfokú bíróság.

A felperes vagyoni kárai között érvényesítette a gépkocsivásárlás költségét. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, a felperes által sem vitatottan ténylegesen gépjármű beszerzése nem történt. Ezért a gépjármű beszerzésével ténylegesen felmerült kára a felperesnek nincs. Az orvosszakértői vélemény alapján tény, hogy a felperes közlekedése nehezített. A peres eljárás során az alperes, bár nem önkéntesen, azonban az ideiglenes intézkedés és előzetes végrehajthatóság okán több tízmillió forintot teljesített a felperesnek, ezért az a felperesi előadás, hogy nem volt olyan vagyoni helyzetben, hogy gépkocsit vásároljon magának, az ítéletábra nem tartotta elfogadhatónak. A felperes gépjármű beszerzéssel kapcsolatos kára felmerültét nem bizonyította. A kár felmerülte hiányában a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján ezen kárigénye nem volt megítélhető.

Motor javítási költségre a felperes 241.559 forintra tartotta fenn a keresetét. Az elsőfokú eljárásban P.21.363/2008. szám alatt a 35. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala a felek egyező előadását rögzítette, mely szerint a felperes által érvényesített 241.559 forintot az alperes nem vitatta, azaz elismerte. Ezt követően a felperes a kereset módosításában újabb előadást e körben nem tett, az alperes pedig csak a legutóbbi beadványában vitatta először a motor javítás kárigényére történő fizetési kötelezettségének fennálltát. Az alperes azonban - figyelemmel a korábbi elismerő nyilatkozatára is - nem adta indokát az ellenkérelme módosításának, tényelőadást sem tett a körben, de azt sem jelölte meg, milyen bizonyítékok alapján terjesztette elő a korábbi elismerésével ellentétes ellenkérelmét. Az alperes elismerő nyilatkozata megváltoztatásának indoka nem volt és nem volt megállapítható, hogy a korábbi nyilatkozatához képest miért nem áll fenn 241.559 forint fizetési kötelezettsége. Ezért a Fővárosi Ítéletábra a felek korábbi egyező előadása alapján állapította meg a motor javítási költségre az alperes 241.559 forintban és ennek kamatában fennálló fizetési kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság e javítási költséget és kamatát megítélte, az ítélete tehát az helytálló.

A felperes a balesetet követően, a baleseti sérüléseivel okozati összefüggésben, a szakértői vélemény által bizonyítottan, két hónapi időtartamra gondozóra, valamint négy hónapra háztartási kisegítő igénybe vételére szorult. Nem vitásan ezen tevékenységeket a hozzátartozója látta el. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által ezen időszakokra megállapított 120.000 forint +120.000 forint, összesen 240.000 forint nem volt oly mértékben eltúlzott, hogy annak leszállítását indokoltta tette volna. Ezért e tekintetben az elsőfokú ítéleti döntést a másodfokú bíróság helybenhagyta.

A nehéz háztartási kisegítői járadékot az elsőfokú bíróság 2007. július 1. napjától véghatáridő nélkül ítélte meg. Az orvosszakértői vélemény alapján a felperes a baleseti sérüléseiből adódóan a nehezebb háztartási munkák elvégzésében akadályozott, ezért a járadékigénye jogalapja megállapítható volt. A háztartásban végzendő nehezebb, ún. férfi munkák jellegére is figyelemmel, azok nem feltétlenül folyamatosan, hanem időszakonként merülnek fel. A balesetet követő időszakban az ezen munkák pótlása a munkaerőpiacon is könnyebben volt megoldható, azonban a felperes esetében ezt a hozzátartozó látta el, így minderre tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított havi 10.000 forint járadék összeg felemelésére kellő alap nem volt, az elsőfokú

bíróság által megállapított összeg az elsőfokú ítélet meghozatalának időpontjáig elfogadható volt. Ugyanakkor az időmúlásra tekintettel az időközben bekövetkező jövedelem emelkedések, a munkaerőpiaci helyzet változása indokolta a járadék felemelését, ezért az ítéletábra 2018. július 1. napjától havi 20.000 forintra felemelte a nehéz háztartási kiegészítő járadék fizetési kötelezettséget.

A keresetveszteség körében hozott elsőfokú döntést mind a felperes, mind az alperes támadta fellebbezéssel.

A másodfokú bíróság már a korábbi hatályon kívül helyező végzésében rámutatott arra, hogy az önrevízió önmagában nem alkalmas az adóköteles jövedelem igazolására. Különösen nem a pótlólagos adóbevallás alapjául szolgáló bizonylatok hiányában. Ezen az a körülmény sem változtat, ha az adóhatóság ezt elfogadva állapítja meg az adótöbbletet, de az sem, ha utóbb e módosított adóbevallás alapján állít ki adóigazolást. Az ítéletábra a felperesnek azon későbbi magatartására figyelemmel, hogy az önrevízió eredményeként terhére megállapított adótartozását, valamint önellenőrzési pótlékát nem fizette meg, azok túlnyomó részben törlésre kerültek elévülés miatt, azt a következtetést vonta le, hogy az önrevízió célja nem egy korábban vétett adóbevallási hiba annak érdekében történő korrekciója volt, hogy a felperes eleget tegyen adófizetési kötelezettségének, hanem csupán azt a célt szolgálta, hogy az e perben érvényesített jövedelempótló járadék igény alapjául szolgáló keresetveszteség a ténylegesnél magasabb mértékben kerüljön megállapításra. Ezt támasztja alá az is, hogy a felperes keresetlevelében, amely a kérdéses adóévhez legközelebb esett, azt adta elő, hogy havi 250.000 forint jövedelmet ért el, ami évi 3.000.000 forint adóköteles jövedelemnek felel meg, ezzel szemben ennek több mint kétszeresét tüntette fel az önrevíziós nyomtatványon. Ezért nem volt helye az önrevíziós adatokat a jövedelemveszteség számításánál alapul venni. Ugyanakkor annak sem volt helye, hogy a jövedelempótló járadék alapjául a gazdaságilag aktívak átlagkeresete szolgáljon, különösen nem a 2007. évi átlagkereset. A számítás kiinduló pontja a Ptk. 357. § (1) bekezdése alapján a felperes balesetet megelőző éves átlagjövedelme lehetett, azzal a korrekcióval, hogy a 2007. évi táppénzes időszakot figyelmen kívül kellett hagyni, így a felperes 2006. évi adóbevallása alapján aggálytalanul megállapítható volt a járadék számításánál figyelembe veendő jövedelem.

A felperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéletábra rámutat az alábbiakra:

A személyi jövedelemadó bevallás és megfizetése az 1995. évi CXVII. tv. értelmében önadózáson alapul. Az önrevízió a felperes nyilatkozata. A felperes 2006. évre vonatkozó önrevízióját az adóhatóság elfogadta, illetve annak alapján vizsgálatot nem folytatott. A 2006. évi adóbevallás, majd az önrevízió időpontjában is hatályos és alkalmazandó, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Ar.), különösen a 44. §, 47. §, 49. § (4) bekezdés rendelkezései alapján az önrevízióknak is bizonylatokkal alátámasztott jövedelmi adatokon kellett alapulnia, mely bizonylatok tekintetében a felperest őrzési kötelezettség is terhelte. Ebből következően a felperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy az önrevízióhoz szükséges bizonylatai nincsenek meg, hiszen az önrevízióhoz annak időpontjában azokkal rendelkeznie kellett és azt követően is őrzési kötelezettség terhelte. Különösen azért nem foghat helyt az a hivatkozás, miszerint a per elhúzódása miatt nem eshet a terhére az, hogy a bizonylatokkal már nem rendelkezik, mert a jogi képviselővel eljáró felperesnek tisztában kellett lennie a Pp. 164. § (1) bekezdéséből fakadó bizonyítási kötelezettségével. Így ha már a per során kezdeményezett önrevízió idején rendelkezésre álltak volna az azt alátámasztó bizonylatok, azok megőrzése, perben történő előterjesztése nem jelentett volna leküzdhetetlen akadályt a bizonyításra köteles felperes számára.

Ezen túlmenően a felperes szavahihetősége is megdőlt e körben. A peres eljárásban arra hivatkozott, hogy valamennyi bizonylatot átadta az adóhatóságnak. Az elsőfokú bíróság megkeresésére a NAV

közléséből egyértelműen megállapítható, hogy a 2006. évi adóbevallás tekintetében tett önrevízió vonatkozásában az önrevízió benyújtásán túlmenően, az azok alapját képező okiratok nem kerültek az adóhatóság részére átadásra, azt az adóhatóság nem is kérte. A NAV 70. sorszám alatt elfekvő nyilatkozatára figyelemmel csak az állapítható meg tényként, hogy a felperes által készített, a perben is egyébként csatolt füzetéről a felperes kérésére az adóhatóság másolatot készített, azonban azt ténylegesen bizonylatként nem fogadta be a NAV, és nem is használta fel a későbbi ellenőrzései során. Az adóhatóság egyértelműen közölte azt is, hogy a 2006., 2007. évre vonatkozóan elévülés miatt már megállapításokat nem is tehetett. Az elsőfokú bíróság által kirendelt könyvszakértői vélemény szerint is egyértelműen az igazolások hiánya áll fenn, a felperes által hivatkozott kockás füzet nem minősíthető bizonylatnak. Utalt arra is a szakértő, hogy a felperes vállalkozóként nem volt nyilvántartva és egyéni vállalkozóként nem adózott. A felperes bár hivatkozott rá, de nem bizonyította - arra a tanúvallomás nem alkalmas -, hogy vállalkozásai voltak, melyből jövedelme keletkezett. Mindezekből az is megállapítható, hogy a felperes az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt önmagának is ellentmondó nyilatkozatokat tett, nyilatkozatai nem voltak összhangban egymással, nem voltak következetesek.

Az adóhatóság által 2006., 2007. évre vonatkozóan kiállított jövedelem igazolás az Ar. 85/A. § rendelkezéseire tekintettel az adózó, azaz a felperes által bevallott jövedelmet tartalmazza. Hatósági bizonyítványnak minősül. A Pp. 195. § (6) bekezdése szerint ellenbizonyításnak a közokirattal szemben is helye van. A perben rendelkezésre álló adatok alapján a közokirattal szemben aggálytalanul megállapítható, a felperes nem rendelkezett az önrevízió során pótlólag bevallott jövedelemmel. A felperes ezért alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperesnek kellett volna további bizonyítási indítványt e körben előterjesztenie, és miután ezt nem tette meg, a bizonyítási teher alapján az az alperes terhére esik, és így a felperes előadása bizonyított a NAV által kiállított közokirattal.

A hatósági bizonyítványnak minősülő adóhatósági igazolás, mint közokirattal szemben áll az előbbieken kifejtettek szerint a felperes saját ellentmondásos nyilatkozata, az önrevízió ténye, annak időpontja, nevezetesen, hogy a peres eljárás során történt, amikor már a felperes annak ismeretében volt, hogy az alperes vitatja a keresetvesztéseget és hogy bizonyítania kell a baleset előtti jövedelmét. A fentebb kifejtettek szerint nincsenek olyan egyéb adatok, amelyek alátámasztanák az önrevízió alapjául szolgáló felperesi tényállítást.

Mindezek alapján az önrevízióval bejelentett jövedelem nem lehetett alkalmas a felperes baleset előtti jövedelmének bizonyítására.

Az adófizetési kötelezettség teljesítése nem képezhette a jelen per tárgyát, azonban annak nem volt akadálya, hogy e körben tett felperesi előadásokat, cselekményeket a bíróság a felperes szavahihetősége és bizonyítási kötelezettségének teljesítése körében mérlegelje.

A felperes a balesetet közvetlenül megelőzően táppénzes állományban volt. A táppénz alapjául szolgáló jövedelem és a 2006. évre benyújtott adóbevallásban megjelölt jövedelem sem mutatott egyezőséget, különösen nem az önbevallással bevallott jövedelemmel. Ugyanakkor a balesetet megelőzően a táppénz alapjául szolgáló jövedelem az adatok szerint közel állt a minimálbér összegéhez. Ezért az ítéletábra arra vont következtetést, hogy a felperes a balesetet megelőzően az akkori minimálbért elérő jövedelemmel rendelkezett. Az ezt meghaladó jövedelmet a felperes a már kifejtettek szerint kétséget kizáróan nem igazolta.

Mindebből következően a 2007. március 8. napjától felmerülő keresetvesztés számítás alapját az elérhető jövedelem tekintetében az akkori és ezt követő években elérhető minimálbér képezhette. Az ítéletábra megítélése szerint 2015-től kellő indok volt elérhető jövedelemként figyelembe venni a mindenkori garantált bérminimumot, hiszen a felperes megfelelő képzettséggel rendelkezett, és a munkaerő piaci helyzet változása miatt valószínűsíthetően a képzettségének is megfelelően, a

garantált bérminimumot elérhette, megkereste volna. Ezért 2015. évtől véghatáridő nélkül elérhető jövedelemként a jövedelemveszteség számítás alapjául a garantált bérminimumot vette figyelembe az ítéltábla.

Az elsőfokú eljárásban rendelkezésre állt a balesetet követő időszakra a felperes által kapott juttatások, a táppénz, a rokkantsági ellátás összege. Ezért ezekkel mint elért jövedelemmel kellett számolni. Az igazolásban 2007. január 15. és 2007. március 13. között egy összegben állt rendelkezésre a táppénz bruttó összege, azonban a felperes a balesetet 2007. március 8. napján szenvedte el, így ezen időponttól március 13-ig arányosítva határozta meg a kapott táppénz összegét az ítéltábla.

A táppénz, a rokkantsági ellátás adómentes jövedelem, míg az elérhető jövedelmet a Ptk. 356. § (2) bekezdés alapján a társadalombiztosítási ellátásokkal, annak adott évi mértékével csökkenteni kellett (Pk. 35. sz. állásfoglalás), ám az elérhető jövedelem így még jövedelemadót tartalmaz. Mivel az ebből levonandó elért jövedelem - kapott ellátás - nem tartalmazza az adót, és miután csak két azonos adótartalmú jövedelem vethető össze, illetőleg vonható ki egymásból, a kapott táppénz és rokkantsági ellátás összegét fel kellett bruttósítani az adott év szja adómértékével (1/2006. PK vélemény). Ezt a felbruttósítást az ítéltábla megejtette az alább rögzítettek szerint. Mindezek alapján a keresetveszteség számítása az alábbiak szerint alakult:

2007. március 8-tól 2007. december 31-ig:

A havi 65.500 forint minimálbér - 17% járulék = 54.365 forint x 9 hónap, 24 nap = 531.374 forint, melyből levonásba helyezve a kapott Tb ellátás - a 2007. január 15. és március 13. közötti táppénzt a március 8-13. közötti időre arányosítva számolva el - 428.180 forint összegét felbruttósítva (18%) 505.252 forint adódott, így a felperes jövedelemvesztesége 26.122 forint.

2008. január 1-től 2008. december 31-ig:

A havi 69.000 forint minimálbér - Tb járulék 17% = 57.270 forint x 12 = 687.240 forint, ebből levonásba helyezve a kapott ellátást, ami 676.15 forint, ennek felbruttósított (18%) összege 797.828 forint. Megállapítható, hogy a felperes több ellátást kapott, ezért ezen időszakban jövedelemvesztesége nem keletkezett.

2009. január 1-től 2009. december 31-ig:

A havi 71.500 forint minimálbér - Tb járulék (17%) = 59.345 forint x 12 = 712.140 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 576.940 forint felbruttósított (18%) összegét, 680.789 forintot, adódik 31.351 forint jövedelemveszteség.

2010. január 1-től 2010. december 31-ig:

a havi 73.500 forint minimálbér - Tb járulék (17%) = 61.005 forint x 12 = 732.060 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 580.080 forint felbruttósított (17%) összegét, 678.694 forintot, adódik 53.366 forint jövedelemveszteség.

2011. január 1-től 2011. december 31-ig:

A havi 78.000 forint minimálbér - Tb járulék (17,5%) = 64.350 forint x 12 = 772.200 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás (tartozások levonása nélküli összege) 605.220 forint felbruttósított (16%) összegét, 702.055 forintot, adódik 70.145 forint jövedelemveszteség.

2012. január 1-től 2012. december 31-ig:

A havi 93.000 forint minimálbér - Tb járulék (18,5%) = 75.795 forint x 12 = 909.540 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 640.800 forint felbruttósított (16%) összegét, 743.328

forintot, adódik 166.212 forint jövedelemveszteség.

2013. január 1-től 2013. december 31-ig:

A havi 98.000 forint minimálbér - Tb járulék (18,5%) = 79.870 forint x 12 = 958.440 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás (levonások nélkül) 674.160 forint felbruttósított (16%) összegét, 782.026 forintot, adódik 176.414 forint jövedelemveszteség.

2014. január 1-től 2014. december 31-ig:

A havi 101.500 forint minimálbér - Tb járulék (18,5%) = 82.723 forint x 12 = 992.676 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás (levonások nélkül) 690.360 forint felbruttósított (16%) összegét, 800.818 forintot, adódik 191.858 forint jövedelemveszteség.

2015. január 1-től 2015. december 31-ig:

A havi 122.000 forint garantált bérminimum - Tb járulék (18,5%) = 99.430 forint x 12 = 1.193.160 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 702.840 forint felbruttósított (16%) összegét, 815.294 forintot, adódik 377.866 forint jövedelemveszteség.

2016. január 1-től 2016. december 31-ig:

A havi 129.000 forint garantált bérminimum - Tb járulék (18,5%) = 105.135 forint x 12 = 1.261.620 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 714.120 forint felbruttósított (15%) összegét, 821.238 forintot, adódik 440.382 forint jövedelemveszteség.

2017. január 1-től 2017. december 31-ig:

A havi 161.000 forint garantált bérminimum - Tb járulék (18,5%) = 131.215 forint x 12 = 1.574.580 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás 740.455 forint felbruttósított (15%) összegét, 851.523 forintot, adódik 723.057 forint jövedelemveszteség.

2018. január 1-től (az elsőfokú ítélet szerinti elszámolási időszakig) 2018. június 30-ig:

A havi 180.500 forint garantált bérminimum - Tb járulék (18,5%) = 147.108 forint x 6 = 882.648 forint, melyből levonásba helyezve a kapott ellátás havi 62.780 forint felbruttósított (15%) összegét, 72.197 forint x 6 = 433.182 forintot, adódik 449.466 forint jövedelemveszteség.

Ennek alapján a 2007. március 8-tól 2018. június 30-ig lejárt jövedelemveszteségi járadék összege 2.706.239 forint.

Ezen összeg után középátlagos időponttól, azaz 2012. november 4. napjától jár a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat, a késedelmi kamat mértékében 2013. július 1. napján bekövetkezett változására is tekintettel. A 2.706.239 forint után késedelmi kamat összege 2012. november 4-től 2018. június 30. napjáig: 352.822 forint. Ez az alábbi számításon alapult: 2012. november 4-től december 31-ig évi 7% kamattal 30.102 forint, 2013. január 1-től június 30-ig évi 5,75% kamattal 77.804 forint, 2013. július 1-től december 31-ig évi 4,25% kamattal 57.508 forint, 2014. január 1-től június 30-ig évi 3% kamattal 40.594 forint, 2014. július 1-től december 31-ig évi 2,3% kamattal 31.122 forint, 2015. január 1-től június 30-ig évi 2,1% kamattal 28.416 forint, 2015. július 31-től december 31-ig évi 1,5% kamattal 20.297 forint, 2016. január 1-től június 30-ig évi 1,35% kamattal 18.267 forint, 2016. július 1-től 2018. június 30-ig évi 0,9% kamattal 48.712 forint.

2018. július 1. napjától a folyamatos jövedelemveszteségi járadék összege:

a havi garantált bérminimum 180.500 forint - Tb járulék (18,5%) = 147.108 forint - a kapott ellátás, 62.780 forint felbruttósított (15%) összege, azaz 72.197 forint = 74.911 forint/ hó.

Ennek 2018. július 1-től 2019. február 28-ig - másodfokú ítélet hozataláig - lejárt összege 8 x 74.911

forint = 599.288 forint.

Nem volt a felek között vitás már a korábbi másodfokú eljárás során sem, hogy az alperes az ideiglenes intézkedés, valamint előzetes végrehajthatóság folytán teljesített a felperesnek. A korábban megállapítottak szerint az alperes teljesítése 25.430.344 forint volt. A korábbi ítéletábrái határozatot követően az alperes hivatkozott további teljesítéseire, azonban e körben tényleges tényelődást nem tett, bizonyítékot nem szolgáltatott. A felperes vitatta utóbb ezen alperesi teljesítéseket, azonban ő maga sem adott elő e körben konkrét tényállítást és bizonyítékokat. A már korábban megállapított 25.430.344 forint alperesi teljesítés adatokkal alátámasztott volt, és akkor azt a felek sem vitatták, lényegében egyező előadás volt erre. Az, hogy utóbb konkrét tényelődás és bizonyítékok előterjesztése nélkül ezt kétségessé tették, nem ad alapot eltérő tényállás megállapítására, ezért az elsőfokú bíróság is helytállóan indult ki 25.430.344 forint alperesi teljesítésből, azt a Fővárosi Ítéletábrá is elfogadta, és ilyen mértékű alperesi teljesítésre figyelemmel ejtette meg az elszámolást a felek között. Miután a jelen perben érvényesítette a felperes a balesettel okozati összefüggésben felmerült összes igényét az alperessel szemben, és a peres eljárás eredményeként került megállapításra az alperes tényleges fizetési kötelezettségének összege, ezért teljes elszámolást kellett megejteni a megítélt kártérítés és az alperes teljesítése alapján. Ez alapján azt kellett meghatározni, hogy az alperesnek az eddigi teljesítésén túlmenően fennáll-e a további teljesítési kötelezettsége. A kártérítési igény egységes, ezért a felperes arra való hivatkozása, hogy teljes elszámolás nem ejthető meg, az alperes valamennyi teljesítése nem számolható el, nem foghatott helyt.

Mindebből következően az elszámolás az alábbiak szerint alakult:

Az ítéletábrá előre bocsátja, hogy a másodfokú bíróság által helybenhagyott kártételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság alapvetően helytállóan számította ki a késedelmi kamatok összegét, és miután a felek e kamatszámítást érdemben nem támadták fellebbezéssel, annak összegét a másodfokú bíróság elfogadta.

Az alperes fizetési kötelezettsége az alábbiak szerint áll fenn - a lejáratú időpontok sorrendjében -: nem vagyoni kártérítés 8.000.000 forint, ennek kamata, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan számított ki, 4.376.290 forint, a motor javítási költsége 241.559 forint és az elsőfokú bíróság által ugyancsak megfelelően elszámolt kamat mértéke 132.142 forint, a háztartási kisegítő két és a gondozó négy havi költsége 240.000 forint és kamata 37.000 forint, a jövedelemvesztés elsőfokú ítélet meghozataláig lejárt összege, 2.706.239 forint és annak középárányos időponttól 2012. október 4. napjától a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint számított kamata, 352.822 forint, a nehéz háztartási kisegítő lejárt járadéka 1.320.000 forint és annak az elsőfokú bíróság által elszámolt 518.730 forint kamata. Mindez 17.924.782 forint alperes által fizetendő összeg lenne. Az alperes azonban ennél többet teljesített, így $(25.430.344 - 17.924.782 =) 7.505.562$ forint túlfizetésben volt az elsőfokú ítélet meghozatala időpontjában).

Miután az ítéletábrá az ítéletét 2019 februárjában hozta meg, és folyamatos járadék fizetési kötelezettséget ítélt meg nehéz háztartási kisegítő címén 2018. júliustól havi 20.000 forintban, jövedelemvesztésre havi 74.911 forintban, ezen járadékok 2018. július 1-jétől 2019. február 28-ig, azaz 8 hónapra lejárt összegét is elszámolva, megállapítható, hogy az alperest a kérdéses időszakban további $(74.911 \text{ forint} \times 8 \text{ hó}) 599.288 \text{ forint} + (20.000 \text{ forint} \times 8 \text{ hó}) 160.000 \text{ forint}$, azaz mindösszesen 759.288 forint járadékfizetési kötelezettség terhelte. Mindez azt jelenti, hogy a jogerős ítélet meghozatala időpontjában még mindig 6.746.274 forint túlfizetése áll fenn az alperesnek, azaz a megítélt és lejárt járadékokat, a nem vagyoni és vagyoni károkat az alperes már maradéktalanul teljesítette, így a jogerős ítélet időpontjában az alperesnek további fizetési kötelezettsége a felperes felé nem áll fenn.

Az alperesnek a fentiek szerinti folyamatos - véghatáridő nélküli - járadék fizetési kötelezettségét azonban rögzíteni kellett, hiszen a megállapítottak szerint a jövőre nézve véghatáridő nélkül nehéz háztartási kisegítő címén havi 20.000 forint, jövedelemvesztésre havi 74.911 forint, azaz mindösszesen 94.911 forint járadék fizetési kötelezettsége áll fenn.

Utal a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a felperes fellebbezésében a per időtartama tekintetében tett előadások a jelen peres eljárásban, különösen a fellebbezési eljárásban nem voltak értékelhetők, annak jogkövetkezménye levonására az ítéltábla a jelen eljárásban nem látott lehetőséget.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében megváltoztatta, a járadék fizetési kötelezettséget megállapította, ugyanakkor, miután a gépkocsi vásárlás költsége iránti keresetet megalapozatlan volt, továbbá az alperes a megalapozott vagyoni, nem vagyoni kártérítési és járadék igényeket - kamataikkal együtt - teljesítette, az ezt meghaladó keresetet elutasító rendelkezést hozott.

Az alperes nagyobb részben lett pernyertes, így a perköltség viselésről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján kellett határoznia a bíróságnak. Nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy az alperes nem önkéntesen teljesített, hanem jogerős határozatok alapján, ideiglenes intézkedés, illetőleg előzetes végrehajthatóság útján és ez eredményezte a túlfizetését; a perben lényegében valamennyi kereseti kérelmet érdemben vitatott, a bizonyítási eljárást emiatt hosszadalmasan le kellett folytatni. Ebből adódtak költségek, így az állam által előlegezett szakértői költségek is. A Fővárosi Ítéltábla ezért a pernyertesség-pervesztesség arányára is figyelemmel, az elsőfokú bíróság által a kereseti illeték, illetőleg az állam által előlegezett költség viselésre vonatkozó rendelkezést helybenhagyta.

A másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint a már korábban hozott ítéltáblai határozatokban megállapított költségekre is figyelemmel határozott, tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezése kisebb részben lett eredményes, míg a felperes fellebbezése eredménytelen volt. Az alperesi és a felperesi jogi képviselő ügyvédi díját elszámolva a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1), (2) bekezdés, 3. § (2), (3), (5) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg mérlegeléssel, a kifejtett ügyvédi tevékenységre is figyelemmel, a felperest kötelezve rész-perköltség megfizetésére.

A felperes költségmentességére is tekintettel kellett az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint a le nem rótt fellebbezési illetékről rendelkezni, mely fellebbezési eljárási illeték a perindításra is figyelemmel, valamint az idő közbeni kereset felemelésre és így a fellebbezési kérelem pertárgyértékére is tekintettel módosult.

Budapest, 2019. február 12.

. Németh László sk.
a tanács elnöke
. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró